

ניתן לראות אותן בכל מקום.
לא תראו הילה מיוחדת או
כתר מעל ראשן, אך הזכויות
מעטורות אותן, בחן, בחסד
וברחמים.

הן בוחרות בכל יום, ובעצם בכל
רגע, ב"תורת פיר", תוך כדי ויתור
על "אלפי זהב וכסף" - וטוב להן
בעולם הזה ואשריהן לעולם הבא.
// נשות האברכים מודות על
סייעתא דשמיא מיוחדת לצד
הקשיים המשתלמים עם הזכות
להיות חלק נכבד בתורת הבעלים.

האברכים תורת-טוב-לי לא פונו

"כה תאמר לבית יעקב' אלו הנשים... למה לנשים תחלה שהן מזדרזות במצוות.

דבר אחר כדי שיהו מנהיגות את בניהן לתורה".
שמות רבה כח, ב

מאחורי אדם גדול עומדת אישה גדולה, משפט השגור בפיו ובפי העם כולו. ואין לנו יפה מיום מתן תורה כדי לצאת בעקבותיהן של נשים גדולות (שדווקא נחבאות

בירכתי הבית, ולא סוללות דרך למרומי קתדרה מוגבהת). כדי ללמוד מהן ולשאוף מעלה-מעלה. קיבצנו לכתבה זו את לאה, מינדי ואפרת, נשות אברכים בהווה, והוספנו גם אתי, רעייתו של אברך לשעבר. במבט שטחי נראה כי אין בין המרואיינות כל מכנה משותף, זולת האברכות. כל אחת מהן משתייכת לשכבת גיל אחרת, העיסוקים מגוונים, וגם האופי והמנטליות שונים בתכלית. כשמקלפים קצת יותר את השכבות החיצוניות נגלית הליבה, והיא כולה בוערת באש ואהבת תורה. "ושם נשים גדולות".

שם: לאה וייס

עיסוק: מזכירה רפואית

גיל: בגיל שלי לא נוקבים בגיל המדויק, אומרים רק בערך. אז תכתבי שישים פלוס.

ילדים: עשרה, ב"ה כולם נשואים, ולאחרונה גם זכינו לחתן נכדה.

מגזר: ליטאי

ותק אברכי: ה' זיכה אותי להיות אשת אברך כבר מעל 40 שנה, כן תרבינה.

את לאה אני מכירה כבר שנים רבות. כמה מבנותיה הן חברות

שלי ושל אחיותי, גדלנו כמעט יחד עמן - באותה שכונה, אותו בית יעקב, הסמינר היה זהה וגם לאחר הנישואין היינו שכנות למחצה, המתגוררות ברחובות סמוכים. בשכונה, בבית הספר ובסמינר ידענו כולם כי אבי משפחת וייס הוא תלמיד חכם רציני. הווייסים מעולם לא נופפו בתג היוקרתי הזה, אבל כל הליכותיהם, שיחם ושיגם הכריזו זאת מאליהם. היכרותי עם לאה ומשפחתה הייתה מלווה בהערכה עמוקה, כי לאה תמיד שימשה בעיניי כמופת ומודל לאישה שזכתה ביחד עם בעלה להקים ממלכת תורה. לאחר השיחה עימה, הערכתי עולה קומה והופכת להערצה של ממש.

"אבל אני אישה פשוטה", מוחה לאה בביטול כאשר אני מבטאת בקול את התפעלותי. ארבעת

אני לא חושבת שאפשר לייחס את האתגרים הללו דווקא לחיי האברכות. קשיי תזרים יש גם במשפחות בהן שני בני הזוג עובדים במשרות מלאות, גם שם יש סדרי עדיפות כלכליים, או חוסר זמינות של הבעל כשהוא בעבודה, למשל. אלו החיים

העשורים בהם לזיוותה בעל תלמיד חכם תוך שהיא מאפשרת לו לשקוד על התורה ונוטלת על עצמה כל עול - כמעט מובנים מאליהם בעיניה, כי לאה היא אשת חבר.

מה ההגדרה שלך לכינוי 'אברכית'?
"האמת שהמילה הזו קצת מוזרה בעיניי, אני מבינה שהיא נגזרת מהמילה אברך באופן דומה למילה רבנית הנגזרת מ'רב'. אם כן, נצטרך לחפש הגדרה ל'אברך', וזה כבר קצת יותר מורכב. אני לא חזקה בהגדרות", היא מתנצלת.

בסמינרים מרבים לדבר על הקמת בית של תורה. התלמידות נושמות את האווירה הזו כל הזמן. כיום רובן המוחלט של הבוגרות מבקשות להינשא לבעל שישקוד על תלמודו, ולו מספר שנים אחר החתונה. נראה לי שאת שייכת לדור האברכיות הנחשונות, זה שהיווה תשתית לריבוי המופלא

של בתים אברכיים. האם את מייחסת זאת לחינוך שקיבלת בסמינר? האם עודדו אתכן להינשא לאברכים בהיותכן תלמידות?

אם קיוותי לשמוע על שיעורי השקפה מפעימים שהולידו את דור היסוד האידיאליסטי של האברכיות, הרי שהתבדיתי. "לא למדתי בסמינר", מפתיעה אותי לאה. "יתכן שבסמינרים המעטים שהיו קיימים באותן שנים כיוונו לכך, אין לי מושג. מכל מקום, אפשר לומר שבתיכון בו למדתי הייתה המגמה שונה לחלוטין. גרנו ביישוב ספר מרוחק, בסביבה דתית אמנם אך רחוקה מאוד מן הסגנון התורני המובהק. בית הוריי היה בית חרדי לכל דבר, והוריי הקפידו על קלה כבחמורה, אלא שבהיעדר מוסדות מתאימים נשלחנו ללמוד בבתי הספר האזוריים. למדתי בתיכון האזורי ושם, למותר לציין, לא כיוונו אותנו לחיי אברכות. חברותיי לספסל הלימודים הגיעו בחלקן ממשפחות של עולי גרמניה, ושם האדירו מאוד השכלה אקדמית כבעלת ערך בפני עצמה, ולא רק ככלי לפרנסה ברווח. זה היה הטון המוביל וייעודה של כל תלמידה מוכשרת - רכישת השכלה גבוהה ונישואין עם אדם משיכיל".

ההורים הם ששימשו כמודל?
"אבי זכרוננו לברכה היה יהודי יקר וירא שמים, שעבד לפרנסתו במשך שעות ארוכות. לא קל היה לכלכל בית באותם ימים. עם זאת הוא היה קשור בכל נימי נפשו ללימוד הקבוע שלו, שהיה חוק בל יעבור: השכם בבוקר לפני העבודה, ושיעורים קבועים לאורך ימות השבוע. אבי לא הסכים להפסיד אותם בשום צורה ואופן. כך שאת אהבת התורה ינקתי בבית הוריי, אבל מודל של אברכים לא היה קיים בשום מקום בסביבה.

"האמת היא שאיני מחפשת מודל, וגם מעולם לא חיפשתי. אולי כאן המקום לציין, שמבחינת הגיל או הדור, תקראי לזה כרצונך, אנחנו שייכים לתקופה של בחירה ולא של מודלים".

גם בתשובה לשאלתי הבאה לאה

מפתיעה אותי. צריך להכיר אותה כדי להאמין שהיא כנה, ומצבים של טיוח קוסמטי או אמירת אמת לחצאין - כמובן רק החלק הנאה והמתקבל של האמת - הם ממש לא הסגנון שלה. לאה היא אישה כנה, בקיצור. תיארתי לעצמי שארבעה עשורים של חיי אברכות הכילו, מן הסתם, גם אי אלו קשיים והתמודדויות מורכבות. כששאלתי על כך, לאה השיבה לי בשתי מילים: ממש לא.

"בדרך עֲדוּתִיר שְׁשֵׁתִי כָעַל כָּל-הוּ"

אז קשיים לא היו, אבל אתגרים מן הסתם היו גם היו. הלא כן? "כל החיים הם אתגר", מהרהרת לאה בקול. "אני לא חושבת שאפשר לייחס את האתגרים הללו דווקא לחיי האברכות. קשיי תזרים יש גם במשפחות בהן שני בני הזוג עובדים במשרות מלאות, גם שם יש סדרי עדיפות כלכליים, או חוסר זמינות של הבעל כשהוא בעבודה, למשל. אלו החיים".

מתי את מרגישה התעלות ושמחה עם חיך כאברכית?

"עכשיו. הרגע. בעלי בחר בחיי אברך, אחרי הרבה ניסיונות ומאבקים. כשנישאנו ידענו שזה הכיוון באופן כללי אבל כאמור לא היה לנו מודל. סללנו את הדרך בעצמנו. באופן אישי, כיום אני בכלל לא מסוגלת לדמיין לעצמי חיים אחרים, מלבד היותי אשת אברך".

ביתה הצנוע של משפחת ווייס ממוקם בטבורה של עיר התורה והחסידות. כאשר אני תוהה באחזניה של לאה האם למקום המגורים שלה, המתאפיין בריכוז אברכי מובהק, יש חלק בעיצוב ביתה כבית של תורה, היא מהרהרת לרגע. "כשהוריי התבגרו הם עברו לבני ברק, וגם אנחנו גרנו כל השנים בבני ברק. קרוב אליהם, אבל כמדומני שרק מעטים הלכו באותו זמן למקומות אחרים בארץ, ובדרך כלל בגלל זיקה למקום. אני לא יכולה לענות אם מקום המגורים השפיע בנקודה זו. אולי כן, מבחינת נוחות החיים הרוחניים

בסביבה שבה הלימוד בכולל מקובל ומובן, מה שמפחית במידה מסוימת את הניסיונות".

את רואה הבדל בין אברכיות ותיקות עם ותק של עשורים בתחום לאברכיות טריות או כאלו שנשואות רק כמה שנים?

"אני חושבת שלנשים הצעירות כיום, יש קשיים רבים יותר. בתקופה שהייתי בגיל שלהן, היו קצבאות שאפשרו לחיות בצורה סבירה, המחיה הייתה פחות יקרה באופן משמעותי, העולם היה פחות מוחצן ולא הציב כל כך הרבה דרישות תובעניות בתחום החברתי, כמו צורת עריכת שמחות, רמת הלבוש בחגים ובשבתות, דרישות כספיות מטעם בית הספר והדומים לאלו. כל הדברים האלה מכריחים היום את הנשים לעבוד הרבה יותר קשה, ולעמוד מול ניסיונות בלתי פוסקים. אני מעריצה אותך".

"וְלָחֵם שְׁמִים יִשְׁבִּיעֶם"

בבתי אברכים מספרים לא פעם על השגחה פרטית מיוחדת בתחום הממוני. גם ללאה יש סיפור כזה. "את הסייעתא דשמיא בכספים חשנו פעמים רבות, האם היא אירעה דווקא בגלל הלימוד? איני יודעת ואיני יכולה לקבוע. בכל אופן הנה סיפור אחד, שקרה לנו כמשפחה די צעירה. דודה שלי הייתה נשואה שנים רבות ללא ילדים, כך שהאחיינים והאחייניות תפסו אצלם מקום חשוב.

לבעלה של הדודה היה אח, לא נשוי, שלמרבה הצער ירד מהדרך. במשפחות המצומצמות של ניצולי השואה שמרו קשר גם עם ענפים חיצוניים, כך שהיה קשר כלשהו גם עם האח הזה, למרות שלא נמנה על בני משפחתנו. מכיוון שאותו אח לא שמר תורה ומצוות, ההורים שלי לא התלהבו מהקשר והוא היה די פושר. על כל פנים, בחתונה שלנו אותו אח השתתף, ומאז כמדומני שלא פגשנו אותו יותר.

אחרי מספר לא רב של שנים, האח הזה נפטר.

והנה, בצוואה שלו הוא ציין שהוא מוריש כסף לשתיים מהאחייניות של גיסתו. אחת מהן הייתה בת דוד שלי, והשנייה - אני.

המפתיע היה שבעוד בת-דודי היא טיפוס מין הסוג ששומר על קשר עם כולם, והיה לה קשר עם אותו אדם לפני שנפטר, לי לא היה כל קשר עמו, כמו שציינתי.

זה היה סכום לא קטן, ובניכוי חומש מהסכום, שנתרם לעילוי נשמתו של הנפטר הערירי, הוא הועיל מאוד למשפחתנו הצעירה".

שם: מינדי ורטהיימר

עיסוק: עובדת מהבית כמעמדת עצמאית

גיל: 32

ילדים: שישה מתוקים, כ"י

ותק אברכי: 12 שנים, ב"ה

מגזר: חסידי

את מינדי הכרתי בהשתלמות מקצועית בה למדנו בצוואת.

דמותה העליזה ושמחת החיים שלה שבו את לבי. בהפסקות פטפטנו מעט. אז גם גיליתי

שמאחורי החיוך והשנינות עומדת אשת אברך שלוקחת את התפקיד הזה, התפקיד בה' הידיעה, ברצינות רבה מאוד.

מינדי, ספרי קצת על חייך האברכים:

"בעלי אינו אברך קלאסי, הלומד בכולל וכפוף לסדריו, זמני וחוקי. הלימוד שלו נעשה בבית המדרש, מול חברותו, לאורך חלק נכבד משעות היום ובזליגה גם לערב-לילה. כפועל יוצא מכך, השעות אחרות, אין 'בין הזמנים' מוגדר. האברך שלי לומד בכל זמן אפשרי, בלי קשר לשעון או ללוח שנה".

למשמע הדברים הנאמרים

הרגע של ההחלטה המשותפת שלנו לזוטר על הכסף ולבחור בצמיחה רוחנית הוא נקודת שיא בעיניי. דווקא בגלל שהוא היה צבוע באפור

איפה קונים אהבת תורה בוערת שכזו? הלהט, הנכונות לשאת בעול - מהיכן הגיעו?

"אני חושבת שזה משהו שנקתי מהבית. בית הוריי הוא בית תורני, ברוך ה'. אבא שלי משמש כר"מ בישיבה, ורוב בני משפחתי אברכים או ר"מים כמותו. כל הבית סבב סביב התורה. רצייתי שגם הבית שאקים יהיה כזה והתפללתי על כך מאוד. את יודעת, זה לא בהכרח תלוי באישה, לפעמים היא מאוד רוצה אבל גם לבעל רצונות, צרכים

ויכולות משלו. אז התפללתי המון שאזכה בבעל לומד. זכיתי, ב"ה". מינדי היא טיפוס פתוח וזורם, ורק לכן אני מעזה להעלות שאלה חטטנית במקצת:

יש גם רגעים של קושי? איפה הם פוגשים אותך ומה מקל עלייך בזמנים הללו?

"ודאי שישנם רגעים כאלו, אבל אני לא חושבת שיש הבדל בין בעל עובד לבעל אברך בחלק הטכני - אם הבעל עובד הוא עסוק בעבודתו, ואם הוא לומד, הוא ב"ה עסוק בתורתו. ואשרי שהוא עסוק בתורה.

"אני אדם מאוד הגיוני וריאלי, ויודעת שגם כשהבעל עובד לא תמיד יש כסף לכל מה שרוצים. לא כל אחד מוצא עבודה חלומית עם משכורת בגובה 15,000 ש"ח. אז לא קונים מה שאי אפשר, ומה שצריך - הקב"ה עוזר תמיד.

כל סיום שבעלי או הבן שלי עושים משמחים אותי מאוד

מאוד, אני מכינה סעודה למשפחה הפרטית שלנו, סעודת חג מושקעת ממש, וכולנו יושבים ושרים ושמחים. זמן של אירוע כזה או ההכנות אליו הוא מתכון בדוק לחילוץ מרגשות דכדוך שעלולים לצוץ בזמנים קשים".

"זמרות היו לי חֵקִיר בְּבֵית מְגוּרִי"

מעבר למעגל המשפחתי שב"ה התברך בלא מעט תלמידי חכמים נמצאת גם הסביבה. את מוצאת דמיון בין ובין השכונות?

"דמיון?" מצטחקת מינדי, "אולי להיפך. אנחנו מתגוררים בשכירות בצמוד לאזור יוקרתי למדי, ואם ככה, קשה יותר לחיות כאן בצניעות ולהסתפק במועט. כשרוב הסביבה נוצצת ומעודכנת יש איזשהו אתגר לא להיסחף ולטעת בילדים עמוד שדרה חזק יותר כשהם מבקשים להידמות לחברים לכיתה. עכשיו, כשאת שואלת, אני שמה לב שדווקא הריכוז הזה של עושר מוחצן פיתח אצלי איזו סלידה מסטייל, ממוחצנות מרהיבה. אז בעצם יש לנו רווח במגורים בסביבה באזור כזה".

בסביבה כל כך שונה ומאתגרת, איך נוטעים בילדים את החוסן להיות שונים ולהעדיף את חיי התורה?

"אני משתדלת מאוד להתייחס לכל סיום, לחלק קוביית שוקולד לכבוד מאורע מסוים שקשור ללימוד. מעבר לזאת, האווירה סביב הלימוד מאוד רצינית ומייקרת. הילדים יודעים שלא מתקשרים לטאטי בשעות הלימוד, גם אם הפלאפון לא מכובה. ברור להם שגם כשטאטי לומד בבית - לא מפריעים לו. מצד שני יש זמנים שהוא יכול לדבר איתם ולהתייחס אליהם, אבל אלו זמנים מוגדרים. מטבע הדברים, חלק מהשוני הסביבתי כרוך בוותורים שונים, כמו למשל אי יציאות למקומות שאינם הולמים בן תורה, אבל אנחנו מדברים על זה באופן פתוח עם הילדים ובצורה חיובית מאוד. בחלק הכלכלי - אני בכלל לא אוהבת לחבר הסתפקות במועט

או סלידה ממותרות, ללימוד התורה. יש סייעתא דשמיא מיוחדת ללומדי תורה ורואים אותה בחוש, תודה לה'. וגם אם לא רואים וקשה לפעמים, אנחנו מאמינים שיש.

במה זכית לבית כזה? כאן לא המקום לענוות יתר...

"זו מתנה מה'. אני משתדלת להיות בת ישראל צנועה וכשרה, משתדלת להסתפק במועט ולא לדאוג לקולקציה שלי בכל עת ועונה, אבל יש עוד הרבה כמוני שלא זכו לכך".

יש לך שיתוף מאיר מהחיים של אוכלי המון?

"באופן כללי אנחנו לא אמורים 'לגמור חודש'. אני עובדת שעות רבות, אבל בהכנסה כשלו עדיין אי אפשר לפרנס מכך משפחה ולהפריש סכום נכבד למשכנתא. כל טור שעוסק בייעוץ כלכלי ומפרט מהי ההכנסה הנורמלית המינימלית פר נפש לא מתיישב עם המציאות אצלנו, ועם זאת בחסדי ה' ובטובו אנחנו חיים ונושמים, ובכל חודש רואים ס"ד מיוחדת בעיניי.

הייתה תקופה בה היינו ממש דחוקים, לא ידעתי מהיכן אצליח 'לגרד' כסף להוצאות ההכרחיות ואז הגיע אלי מכתב ממענק הכנסה, ובו נכתב שאי פעם, לפני 7 שנים, הגשתי בקשה להחזר מס והיא נדחתה בגלל אי דיווח של המעסיק. באדיבות הדואר, אפילו לא ידעתי על דחיית הבקשה, משום שמכתב הדחייה בציון הסיבה לה כלל לא הגיע אלי. השנים שחלפו גם השכיחו ממני את העניין.

תכל'ס, אחרי 7 שנים ועדכון על הדחייה וסיבתה, שלחתי להם את המסמכים החסרים, ונכנס סכום כסף נחמד שהיה ממש במקום.

"אנחנו מלומדים בניסים גם מצד מכשירי החשמל השורדים שלנו", היא מצטחקת. "היה לנו מייבש שלדברי הטכנאי שבא לתקנו היה אמור לשבוק חיים, ועם זאת הוא זכה לאריכות ימים מופלגת. כנ"ל גם המקרר שכבר היה אמור למות, ועודנו חי, טפו טפו".

כמובן שהנסים הממוניים משמחים, אבל בלי יחס אליהם -

בעלי אינו אברך קלאסי, הלומד בכולל וכפוף לסדריו, זמני וחוקי. הלימוד שלו נעשה בבית המדרש, מול חברותו, לאורך חלק נכבד משעות היום ובזליגה גם לערב-לילה. כפועל יוצא מכך, השעות אחרות, אין 'בין הזמנים' מוגדר. האברך שלי לומד בכל זמן אפשרי, בלי קשר לשעון או ללוח שנה

האברכות הביאה לחיי אור גדול מאוד! אפילו בחלק שבכל שאלה שיש בבית, יש מיד את מי לשאול, הן בענייני הלכה והן בענייני השקפה. לא שאחרת אי אפשר לשאול, אבל אצלנו בבית המענה זמין וכמעט מיד, וזה עוזר מאוד לדבוק בה' ובמצוותיו".

<

שבועות כאן וזה מעולה!

extraplus.co.il

בהשגחת הבד"ץ
ירושלם
התורה והחיים

מעולה

שבועות כאן וזה מעולה!

בהשגחת הברוך
ירושלם
היחידה

שם: אפרת ג'רפי

עיסוק: קופירייטריט ומרצה בתחום הקופי

גיל: 22

ילדים: תינוק בן חצי שנה

ותק אברכי: 3 שנים

מגזר: תימני-ליטאי

אם לאה ומינדי מייצגות אברכיות ותיקות, הרי שאפרת שייכת במובהק לדור הצעיר. הרזומה הצנוע לא מונע ממנה להפגין הרבה דבקות במטרה. "אני רוצה להיות חלק מהתורה", היא מצהירה בפשטות.

"הדריכני בנתיב מצותך"

מהיכן האידיאל הזה? מהסמינר? מהבית?

"ודאי שבסמינר דיברו על כך רבות, בכל שיעורי ההשקפה והבית היהודי. החינוך בסמינר היווה מקור השראה, בהחלט. אם את מחפשת מודל מסוים של איזו מורה דגולה שהתוותה לי דרך, אזי לא עומד לי מול העיניים מודל מסוים. אני פשוט רוצה שבעלי ילמד ושכולנו נהיה חלק אמתי ומקיים של התורה, ומנסה ללכת בכיוון. אבי עובד במשרה תורנית, במשפחה המצומצמת כולם אצלנו אברכים, כנ"ל במשפחת בעלי. זו הנורמה אצלנו. אבל ההחלטה, בסופו של דבר, צריכה להיות פנימית".

וכל הזמן צריך לבחור.

"וודאי. כל הזמן. אתן לך דוגמה: בעלי למד בכולל מסוים בו הוא קיבל מלגה מכובדת מאוד, ממש משכורת. לא קל להתקבל לכולל הזה, יש רשימת המתנה ארוכה של מתעניינים, כי מעבר למלגה הנכבדה מדובר בכולל רציני ביותר, עם סדרי לימוד מוקפדים, ארוכים מהרגיל ומחייבים. ועם כל זאת, באיזשהו שלב בעלי הרגיש שאין זה מקומו. זה לא בדיוק הכולל בו הוא ממצה יכולות, שהפוטנציאל שלו גדול מכדי להתממש במסגרת הזו. אז הוא רצה לעבור, והשקיע מאמץ לחפש מסגרת חליפית שלהרגשתו אמורה לספק את השאיפות שלו. בהשגחה גלויה הוא מצא מסגרת כזו.

המשמעות הכלכלית של הצעד הזה הייתה מעבר ממשכורת לקצבה זעומה שגם לא ממש ידענו איפה ומתי היא תבוא. ההתלבטות הייתה קשה, אני מודה ומתוודה. מצד אחד של כפות המאזניים ניצבה מלגה נאה מאוד, ושלא תביני לא נכון, זה כולל מצוין, הוא רק רצה מסגרת עם התאמה אינדיווידואלית יותר - מהצד השני ניצבה השאיפה שלו לגדול עוד יותר, ולצידה הידיעה שלא בטוח שהמעבר למסגרת כולל אחר יביא למימושה.

ברוך ד', כיום הוא מצא את עצמו בכולל אליו עבר, מקבל הרבה פחות אבל מצליח הרבה יותר.

זו דוגמה אחת לבחירה פנימית. ואם את שואלת אותי, אז הרגע של ההחלטה המשותפת שלנו לוותר על הכסף ולבחור בצמיחה רוחנית הוא נקודת שיא בעיניי. דווקא בגלל שהוא היה צבוע באפור."

שמחה וסיפוק הם דלק הכרחי במסלול הזה, הלא כן?

"אין ספק. ויש הרבה שמחה וסיפוק, ב"ה. באופן מפתיע, אני מרגישה התעלות ושמחה מחיי כאברכית במיוחד כשאני משלמת על זה מחיר - יודעת שזה נשמע מוזר אבל ככה זה. הרגעים של הקושי הם ביומיום, כשאני צריכה לתפקד בבית ולפעמים מרגישה לבד. מה שמאוד מקל עליי אלו המחשבות למה זה ובשביל מי זה, וגם תפילה, כמובן".

חלק מהשוני הסביבתי כרוך בויתורים שונים, כמו למשל אי יציאות למקומות שאינם הולמים בן תורה, אבל אנחנו מדברים על זה באופן פתוח עם הילדים ובצורה חיובית מאוד

שהיינו קודם. בסדר, אז יצאנו למסעדה. גם אברכים יוצאים.

1-

טוב, אתן בטח מנחשות את ההמשך.

שוב גיליתי שלא.

יש מושגים אחרים על העולם שבחוץ, שהאחים האברכיים שלי לא שמעו מעולם.

וזהו, הבית שלי משתנה.

ושוב הגיעה השאלה, אז הקב"ה, מה אתה רוצה ממני?

הרי ברור שמה שלא תלוי בי - פשוט לא תלוי בי, ורק מה שכן תלוי בי הוא התפקיד שלי בעולם.

ועם התובנה הזו אני הולכת וממשיכה.

למה אגרע?

-לא אגרע.

מה שאעשה בעולם הזה, לפי הנתונים שה' התאים לי - זה מה שנכון לי.

ונכון, לפעמים זה יותר מורכב.

כי אם מגיעות אל הבית נורמות אחרות, צריך זהירות רבה וחכמת נשים כדי לדעת לאפשר מה

כן ומה לא.

ואם יש חלומות שחלמתי ולא יתאימו יותר לבית שלי - אז ההגשמה שלהם היא לא באמת שלי. אני מוזמנת לי לבחור את החלום החדש.

אבל ככל שחיפשתי וחשבת, זאת האמת היחידה. המסלול שלי הוא היחיד המתאים לי, והאתגר שלי בכל נתון חדש, לעשות מה שה' רוצה.

ומה יהיה בעולם הבא?

חשבונות שמים מסובכים מדי בשבילנו. אין לי מושג מה בעלי בא לתקן בעולם, ומה אני

ומה ילדי. דבר אחד אני יודעת: נאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך.

כל אתגר הוא קולה של ההשגחה. גם אם מישהו

אחר בחר אחרת, אולי טעה - אולי צדק, זה לא משנה. אם אנחנו - את, אני, כל אחת - נבחר נכון,

הנשמה שלנו תגיע ליעדה, לאור הנצחי ולדבקות עליונה בקב"ה.

וזה מה שחשוב בעצם.

חלומה של אתי הרמן, אם לחמישה, על הקמת בית אברכי שבו הלימוד יהיה הציר המרכזי, לא התגשם. בשיתוף אישי שנחשב מן הלב פנימה היא כותבת למי שמוצאת עצמה מזדהה עם הסיטואציה. מכתב אישי לאחיות בדרך:

אלמוניות בביתן, סופרות את הימים עם כל עם ישראל, ושואלות שאלה, כל כך יהודית וכל כך בסיסית - למה ניגרע?

אני כותבת את המילים האלו מביתי השקט, ורואה למול עיניי אודיטוריום וירטואלי ענק, בו ישובות אלפי נשים ומהרהרות יחד בשאלה הזו.

למה ניגרע?!

לשאלה הכל כך כואבת הזו, יש תשובה אחת אמיתית ויסודית. אבל לפני שגיבשתי אותה, עניתי לי לאורך הדרך כמה וכמה תשובות, וחלקן התאימו באותה תקופה, ומהר מאוד כבר פסקו מלהתאים לי.

אז אני מזמינה אתכן, לדון יחד איתי בשאלה ובתשובותיה האפשריות.

בתחילה אמרתי לעצמי שנישאר אברכים. כלומר, בעלי עזב את הכולל וזו עובדה מוגמרת, אבל אפשר להיות יהודי טוב, וחזק, וקובע עיתים לתורה, ובית שמתנהל ממש כמו כל הבתים הטובים שבגבעה B גם אם אבא הולך לעבודה ולא לכולל. וכי מדוע לא?

לאט לאט הבנתי שלא. יש אנשים שאכן נשארים 'אברכיים' גם עם יציאתם לעבודה, אבל במקרה הספציפי שלי זה לא כך.

ואם לבעלי כן חשוב לצאת למסעדה או לנופש בחו"ל, מכמה וכמה בחינות זו תהיה טעות גדולה לסרב רק בגלל שזה נראה לי פחות מתאים לבית של תורה.

אז הבית שלנו התחיל אט אט להשתנות, ואני אמרתי לעצמי שזה רק מבחוץ.

מבפנים אנחנו לגמרי חרדים ואברכיים בדיוק כמו